

Μεταφρασμένο απόσπασμα

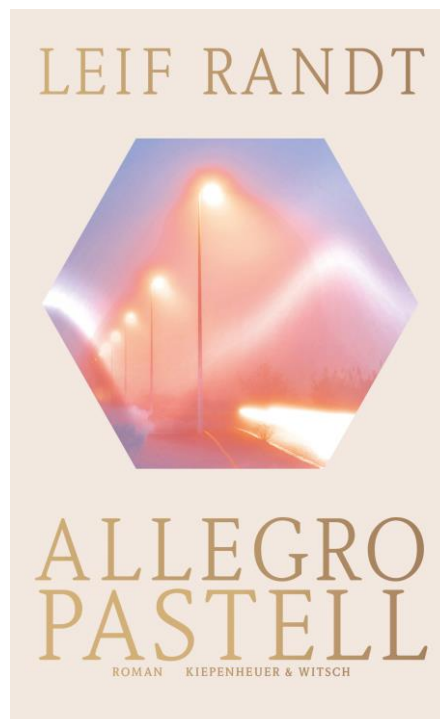
Leif Randt
Allegro Pastell

Kiepenheuer & Witsch Verlag, Köln 2020
ISBN 978-3-462-05358-6

σελ. 9-43

Λάιφ Ραντ
Allegro Pastell

Μετάφραση: Απόστολος Στραγαλινός

I

Μεγάλη Πέμπτη, 29 Μαρτίου 2018. Ο κεντρικός σιδηροδρομικός σταθμός της Φρανκφούρτης ήταν λουσμένος στον απαλό απογευματινό ήλιο, οι επιβάτες που περίμεναν στην αποβάθρα 9 έριχναν μακριές σκιές. Η Τάνια Άρνχαϊμ έφτασε με το ICE 375 από το Βερολίνο στις 18.30 με ακρίβεια λεπτού. Όταν ο Τζερόμ Ντάιμλερ, κρατώντας μια σακούλα φρέσκα κρουασανάκια, είδε την Τάνια να αποβιβάζεται στο ύψος του μπιστρό του συρμού, προς στιγμήν σκέφτηκε μήπως έπρεπε να τρέξει προς το μέρος της, αλλά μετά του φάνηκε κομψότερο να μείνει εκεί που ήταν. Η Τάνια, με τα ολόισια μαλλιά της σχολαστικά περασμένα με κεριά πίσω από τα αυτιά και φορώντας ακουστικά, κατευθύνθηκε με τη βαλίτσα-τρόλει προς τον Τζερόμ χωρίς να τον βλέπει. Ο Τζερόμ δεν μπορούσε παρά να χαμογελάσει κι όταν επιτέλους η Τάνια τον αντιλήφθηκε ανάμεσα στους επιβάτες που πήγαιναν και έρχονταν, έλαμψε κι εκείνη, γεγονός αξιοσημείωτο, πάλι, για τον Τζερόμ, καθώς θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει πως η Τάνια Άρνχαϊμ δεν άλλαζε ποτέ έκφραση. Και τότε ξαφνικά: μάτια λαμπερά σε πλήρη εγρήγορση, ίσια δόντια. Η Τάνια έβγαλε τα ακουστικά, φιλήθηκαν.

«Τι γίνεται, πεινάς;» Αυτή την ερώτηση δεν χρειαζόταν καν να την κάνει ο Τζερόμ, γιατί η Τάνια τις περισσότερες φορές πεινούσε, ύστερα δε από ένα τετράωρο ταξίδι με το τρένο αυτό ήταν σίγουρο.

«Κάθισα πολλή ώρα στο μπιστρό του τρένου, τα μαουλτάσεν ήταν μια χαρά».

Φιλήθηκαν ακόμα μια φορά.

«Να πάμε κατευθείαν στο σπίτι; Ή να πιούμε ένα ποτάκι κάπου εδώ;» Ο Τζερόμ έκλεισε το μάτι. Κι η Τάνια τον μιμήθηκε.

«Ας πιούμε στο σπίτι».

Βάδισαν χέρι χέρι προς τη γραμμή 4 του μετρό. Παλιότερα, πολύ σπάνια ο Τζερόμ αποφάσιζε να περπατήσει μέσα στον κόσμο κρατώντας το χέρι μιας φιλενάδας του. Δίπλα στην Τάνια αυτή η εικόνα δεν του προκάλεσε ούτε μια φορά ερωτήματα. Μπροστά από έναν πάγκο με φρεσκοστυμμένους χυμούς φρούτων είχε σχηματιστεί μια μικρή ουρά, ενώ ακόμα έμπαιναν πελάτες στο τεράστιο πρακτορείο τύπου, δίπλα στο Burger King, για να αγοράσουν ιλουστρασιόν περιοδικά.

Στην τελευταία επίσκεψή της η Τάνια είχε δηλώσει ότι της έκανε σαφέστατα περισσότερο κέφι να στέλνει σύντομα βίντεο και φωτογραφίες από την περιφέρεια παρά από την πρωτεύουσα, όπου τη γνώριζαν όλοι. Για επαγγελματικούς λόγους ταξίδευε συχνά με τρένα υψηλών ταχυτήτων στη Γερμανία, στην Αυστρία και στην Ελβετία, επιπλέον προσπαθούσε να κάνει τουλάχιστον ένα μακρινό ταξίδι τον χρόνο. Ήταν της γνώμης πως πολλοί άνθρωποι άφηναν ανεκμετάλλευτες τις δυνατότητές τους επειδή πολύ σπάνια εγκατέλειπαν τον κόσμο τους. Ο Τζερόμ είχε συμφωνήσει μαζί της.

Μες στην κοσμοπλημμύρα του μετρό κάθονταν ο ένας δίπλα στον άλλο και αντάλασσαν φιλιά με κλειστά μάτια. Ο Τζερόμ φλέρταρε με το ρόλο του πανευτυχούς στρέιτ συντρόφου. Τη μια στιγμή μετέτρεπε τον συρμό της γραμμής 4 προς Ένκχαϊμ σε σκηνικό της φιλαρέσκειάς του, την επόμενη ξεχνούσε ολότελα το περιβάλλον του. Όταν σ' ένα διάλειμμα από τα φιλιά πέρασε με μια θεαματική κίνηση το δεξί του μπράτσο πάνω από τους συγκριτικά φαρδιούς ώμους της Τάνια, χαμογέλασε ελαφρά. Διαπίστωσε ότι δεν είχε τον πλήρη έλεγχο των χειρονομιών του, κι αυτό το εξέλαβε ως καλό σημάδι. Του Τζερόμ τού άρεσε να σκέφτεται ότι εάν μπορούσε να παρατηρήσει απέξω τον εαυτό του, εδώ, στον συρμό της γραμμής 4, θα τον έβρισκε ενδεχομένως ανυπόφορο. Το να του αρέσει μια σκέψη που σε άλλους θα προκαλούσε ανασφάλεια ήταν χαρακτηριστικό του νέου Τζερόμ, ο οποίος, στο μεταξύ, υπό μορφή παιχνιδιού, έκανε τον διαχωρισμό μεταξύ μιας εσωτερικής προσωπικότητας που μόνο ο ίδιος μπορούσε να γνωρίζει και μιας εξωτερικής προσωπικότητας που συνέθετε η υποκειμενική μετάφραση του περιβάλλοντος. Την εξωτερική του προσωπικότητα μπορούσε να την εικάσει από φωτογραφίες ή στον καθρέφτη, διότι εκεί συμπεριλάμβανε αυτόματα στις σκέψεις του τα βλέμματα, τους

υπαινιγμούς και τους συνειρμούς άλλων. Την εσωτερική του προσωπικότητα την αισθανόταν ειδικά όταν έκλεινε μια φορά την ημέρα τα μάτια για να προσποιηθεί ότι διαλογίζεται. Βέβαια, κατά τους έντεκα προηγούμενους μήνες δεν εισήλθε ούτε μία φορά στην κατάσταση που ο ίδιος θα περιέγραφε ως *κλασικό διαλογισμό*, διότι δεν ενδιαφερόταν καθόλου να σταματήσει να συλλογίζεται, ωστόσο ένιωθε πολύτιμες τις απόπειρές του να διαλογιστεί. Πίστευε ότι η φωνή που μιλούσε παράλληλα μέσα του και που του θύμιζε την αυτόματη ανάγνωση του λάπτοπ ήταν η φωνή της εσωτερικής του προσωπικότητας. Από τη στιγμή που ο Τζερόμ διέκρινε αυτή τη φωνή, ελάχιστα τον ενοχλούσαν πλέον τα βλέμματα των άλλων, κι έτσι τίποτα πια δεν τον εμπόδιζε να φοράει περιστασιακά πιο φανταχτερά αξεσουάρ, όπως τα πορτοκαλιά γυαλιά ηλίου Oakley από το 1999, τη νύχτα της Παρασκευής τις προάλλες.

Ο Τζερόμ αισθανόταν έκπληξη που λιγοστοί, σχετικά, επιβάτες της γραμμής 4 κοιτούσαν τα τηλέφωνα τους. Μια έφηβη είχε στυλώσει το βλέμμα της στην Τάνια. Η κοπέλα ήταν βαμμένη εντυπωσιακά καλά. «*Να σε ακολουθεί άραγε στο Insta;*» ψιθύρισε ο Τζερόμ. Η Τάνια διέθετε αξιόπιστο μάτι σχετικά με την προσοχή των αγνώστων. «*Απλώς γουστάρει τα παπούτσια μου*», είπε. Από τότε που η Τάνια, πριν από τριάμισι χρόνια, εξέδωσε το σύντομο μυθιστόρημα *Νέο Πανοπτικόν* γνώριζαν το πρόσωπό της κάμποσοι φιλότεχνοι. Επειδή το βιβλίο της μιλούσε για μια σημαντική εμπειρία εικονικής πραγματικότητας τεσσάρων αντρών, φίλων μεταξύ τους, σ' ένα κλειστό αγροτικό σχολείο, προσκλήθηκε, μεταξύ άλλων, σε ένα τοκ σόου του Μάρκουσ Λαντς ως ειδική σε θέματα εικονικής πραγματικότητας. Η Τάνια αποδέχθηκε ευγενικά την πρόσκληση-προϊόν παρεξήγησης, κατόπιν, όμως, στο τοκ σόου τόνισε ότι κι εκείνη ήξερε πάνω κάτω τα ίδια για την εικονική πραγματικότητα όπως κάθε άλλο άτομο που αναζήτησε κάποτε τον όρο στο λεξικό. Αυτή της η στάση ερμηνεύτηκε αναλόγως, είτε ως φιλάρεσκη και αλαζονική, είτε ως ελκυστικά ειλικρινής. Ο Λιάμ, ο κεντρικός πρωταγωνιστής στο μίνι μυθιστόρημα της Τάνια, διαμόρφωσε μια ενσυνείδητη εικονική πραγματικότητα, μέσα από την οποία οι φίλοι του έθεταν υπό όλο και μεγαλύτερο έλεγχο την εξάρτησή τους από τη σεξουαλική επιβεβαίωση, τουλάχιστον μέχρι το σημείο που ένας ζηλιάρης πρώην φίλος χάκαρε το σύστημα και έστρεψε κάθε πρωταγωνιστή ενάντια στους άλλους. Ο Τζερόμ γέλασε επανειλημμένα κατά την ανάγνωσή του. Τις αναρίθμητες κριτικές του βιβλίου τις διάβασε μόνο όταν γνώριζε πλέον προσωπικά την Τάνια. Προφανώς πολλοί διαφορετικοί άνθρωποι είχαν κατανοήσει πολύ διαφορετικά το *Νέο Πανοπτικόν*.

Μερικοί θαυμαστές έφτασαν στο σημείο να ισχυριστούν ότι η ανάγνωση του βιβλίου τους άλλαξε. Κι εκείνοι που δεν το συμπάθησαν έδειχναν εξαιρετικά υπερήφανοι για τον λόγο ότι δεν τους άρεσε, καθώς δεν συμπαθούσαν ένα βιβλίο που, ενώ σε άλλους σήμαινε κάτι, στους ίδιους γεννούσε μια αίσθηση σκοτεινής υπεροψίας. Το γεγονός ότι η Τάνια έγραφε για άντρες παρότι ήταν γυναίκα αποτέλεσε αντικείμενο κριτικής δύο γυναικείων επιστημονικών άρθρων. Εξάλλου, στο δοκίμιο ενός λέκτορα είχε γραφτεί ότι η Τάνια Άρνχαϊμ, της οποίας τα χαρακτηριστικά του προσώπου περιγράφονταν ξανά και ξανά ως *ξεχωριστά*, αποτελούσε ένα είδος συμβόλου για τους ομοφυλόφιλους ακαδημαϊκούς μεταξύ είκοσι και σαράντα πέντε ετών.

Ο Τζερόμ είχε παρκάρει το νοικιασμένο, πρώην εταιρικό αυτοκίνητο Tesla στον σταθμό του μετρό Κρούπστρασε, κοντά στο Hessen-Center, ένα εξ ολοκλήρου κλειστού τύπου εμπορικό κέντρο λίγο έξω από την πόλη, με το οποίο ο Τζερόμ συνδεόταν με αμέτρητες, ως επί το πλείστον θετικές, παιδικές αναμνήσεις. Στο Hessen-Center πήγαινε συχνά με τη μητέρα του στο ξεκίνημα των διακοπών για να φάνε κινέζικο, αλλά το συγκεκριμένο κινέζικο εστιατόριο δεν υπήρχε πια εδώ και πολύ καιρό. Ο Τζερόμ χρονολογούσε το τελευταίο του γεύμα στο ανήλιαγο εστιατόριο με το ενυδρείο στο έτος 2004. Ήταν το εστιατόριο μιας εντελώς άλλης εποχής, κι όμως ο Τζερόμ διατηρούσε ζωντανές αναμνήσεις. Κατά την τελευταία επίσκεψη της Τάνια είχαν περιπλανηθεί μαζί στο Hessen-Center και της είχε εξηγήσει σε ποιο βαθμό είχε αλλάξει το εμπορικό και σε ποιο βαθμό αυτές οι αλλαγές απεικόνιζαν έναν μετασχηματισμό της συνολικής καταναλωτικής συμπεριφοράς. Τη δεκαετία του '90 η επίσκεψη στα εμπορικά κέντρα των προαστίων εξακολουθούσε να ασκεί ακόμα και στους ευκατάστατους κατοίκους των πόλεων μια κάποια γοητεία, έτσι ώστε να παραμένει εφικτή η συντήρηση πιο απαιτητικών μπουτίκ στο Hessen-Center, όπως επίσης και ρεστοράν, στα οποία ευχαρίστως περνούσες πάνω από τριάντα λεπτά. Κατά τη διάρκεια του μονολόγου του ο Τζερόμ τόνισε τις λέξεις *τραγανή πάπια με γλυκόξινη σάλτσα* μ' έναν τρόπο λες και έκρυβαν μέσα τους κάτι φλογερά νοσταλγικό και, ενόσω μιλούσε, παρατήρησε ότι μερικές φορές εξηγούσε πράγματα που για την Τάνια δεν ήταν κατ' ανάγκη ενδιαφέροντα. Η Τάνια τού απαντούσε πως

αυτό ακριβώς εκτιμούσε σ' εκείνον. Που τόσο λίγοι άνθρωποι τολμούσαν να διηγηθούν τις αυθεντικές τους αναμνήσεις, μιας κι από τη φύση τους ήταν ελάχιστα αστείες – εδώ η Τάνια διέκρινε ένα δομικό πρόβλημα, στενά συνδεδεμένο με την παγκόσμια οικονομία. «*Όμως απέναντι σε προβλήματα τέτοιου είδους είναι ολοφάνερο ότι το αγόρι μου, ο Τζερόμ Ντάιμλερ, έχει ανοσία*», είχε πει στο Hessen-Center χαμογελώντας στον Τζερόμ. Ο Τζερόμ ένιωσε ένα ζεστό τράβηγμα στην κοιλιά και φίλησε την Τάνια στο στόμα.

Ανάπτυξη ανοσίας δεν είχε αισθανθεί ο Τζερόμ σε καμιά περίοδο της ζωής του. Πάντοτε τον απασχολούσε ο κόσμος γύρω του. Τη δεκαετία του 2000, από τα είκοσι ως τα είκοσι πέντε του, η κοινωνία ασκούσε πάνω του ακόμα μεγαλύτερη πίεση. Όταν παλιότερα έβλεπε μια μητέρα να μαλώνει με το παιδί της, η πρώτη του σκέψη ήταν πώς θα αντιδρούσε εκείνος ως παιδί· κι αμέσως μετά ποια επιχειρήματα θα πρόβαλλε ως μητέρα. Θεωρούσε πως και οι δύο σκέψεις τον κατέβαλλαν. Στο μεταξύ, ο Τζερόμ δεν σκεφτόταν τίποτα όταν έβλεπε μητέρες και παιδιά να μαλώνουν. Κρατούσε ασφαλή απόσταση από τα πράγματα χωρίς να χάνει την ενσυναίσθησή του, αντιθέτως, σήμερα μπορούσε να κατανοήσει ευκολότερα τις έγνοιες των άλλων, ήταν πιο δίκαιος και πιο μεγαλόκαρδος, αλλά δεν υπέφερε πια για λογαριασμό τους. Αυτή τη βελτίωση, γενικά, της στάσης ζωής του ο Τζερόμ την ανακαλούσε στη μνήμη του κάθε φορά που τον απειλούσε η νοσταλγία. Διότι η νοσταλγία δεν ήταν παρά ένα αντανάκλαστικό της αδράνειας που πήγαζε από την έλλειψη ιδεών – κάπως έτσι το είχε διατυπώσει κάποτε η μητέρα του, πριν από δέκα και βάλε χρόνια, πλην όμως στα αγγλικά.

Πολύ θα ήθελε ο Τζερόμ να ξέρει πόσα Tesla κυκλοφορούσαν στην περιοχή του Ρήνου και του Μάιν, αλλά δεν είχε προσπαθήσει να το ερευνήσει, μιας και πάλι δεν επειγόταν και τόσο να το μάθει. Από την Jenny Köhler's Electric Rental, μια νέα επιχείρηση στη Χανάουερ Λαντστράσε, είχε λάβει ήδη έκπτωση υπέρ πιστών πελατών, παρότι ήταν μόλις η τρίτη φορά που νοίκιαζε αυτοκίνητο από κει. Στην επιχείρηση

ενοικίασης αυτοκινήτων, που πάνω από το πάρκινγκ της κυμάτιζαν, κατά το βορειοαμερικανικό πρότυπο, χρωματιστές τριγωνικές σημαίες, εργάζονταν αποκλειστικά νεαρές γυναίκες με φαρδιές στολές, μισοπασαλειμμένες με λάδια. Από τον εσωτερικό καθρέφτη του Tesla κρεμόταν ένα πράσινο αρωματικό δεντράκι με τυπωμένη πάνω του την περίτεχνη καλλιγραφική υπογραφή της Jenny Köhler. Μήτε που σκέφτηκε ο Τζερόμ να απομακρύνει το αρωματικό δεντράκι από το οπτικό του πεδίο. Του άρεσε να χρησιμοποιεί τα πράγματα ακριβώς έτσι όπως του τα πρόσφεραν. Ήταν άλλωστε φίλος παντοτινός των υπενουκιάσεων σε ήδη επιπλωμένα δωμάτια και των ρεστοράν με λίγα μόνο πιάτα ημέρας στο μενού. Για μια περίοδο παρεμήνευε αυτή τη στάση θεωρώντας την ταπεινοφροσύνη, ωστόσο σε αυτή εδραζόταν μια διάθεση επιστροφής στην τάξη και στην οργάνωση, η οποία έως έναν βαθμό δικαιολογούσε το ενδιαφέρον του για το σχέδιο. Την έντονη επιθυμία να σχεδιάζει ο Τζερόμ τη θεωρούσε στενά συνδεδεμένη με την ανάγκη να ταξινομή τα πράγματα. Κι όταν κάποιες φορές δεν μπορούσε να ταξινομήσει τίποτα, επειδή τα πάντα ήταν ήδη καθορισμένα από πριν, η ανακούφισή του ήταν τεράστια. Τα περισσότερα γνωρίσματά του ο Τζερόμ μπορούσε να τα συναγάγει από τη βιογραφία του –από παιδί κιόλας του άρεσε να στρώνει τα παιχνίδια του στη σειρά πάνω στο χαλί–, αλλά γενικά δεν ήταν φίλος των κλασικά ψυχολογικών προσεγγίσεων. Τα δεδομένα σε ταχεία παράθεση: Τζερόμ Ντάιμλερ, ελεύθερος σχεδιαστής ιστοσελίδων, γεννημένος τον Νοέμβριο του 1982 στο Νοσοκομείο του Αγίου Πνεύματος της Φρανκφούρτης επί του Μάιν, μεγαλωμένος στο Μάινταλ, σπουδές στο Ντίσελντορφ και στη Χάγη, έναρξη εργασίας στο Όφενμπαχ, νυν κάτοικος ξανά του Μάινταλ.

Η σύντομη διαδρομή μέσω του αυτοκινητόδρομου 66 κύλησε χωρίς δυσκολίες. Ο γκριζόμαυρος εσωτερικός χώρος του Tesla μύριζε έτσι όπως μύριζαν και παλιότερα τα καινούρια αυτοκίνητα. Η Τάνια χρησιμοποίησε το bluetooth για να συνδέσει το τηλέφωνό της με το ηχοσύστημα και έπαιξε την εβδομαδιαία της playlist του Spotify, η οποία, όπως συχνά

συνέβαινε, άρεσε στον Τζερόμ περισσότερο απ' ό,τι νόμιζε. «*Καλό κομμάτι*», είπε αναφερόμενος σ' ένα μελαγχολικό τραγούδι, «*είναι ο Bladee*». Η Τάνια κοίταξε τη λίστα. «*Ναι, το κομμάτι ονομάζεται "Numb/Beverly Hills"*».

Στη θέση του συνοδηγού η Τάνια διάβαζε τώρα την καταχώριση για τον Bladee στο Wikipedia και κοιτούσε φωτογραφίες του. «*Σουηδός, έτος γέννησης 1994. Οι περισσότερες φωτογραφίες έχουν καλό στήσιμο, ενώ άλλες καθόλου. Συμπαθητικός*». Ο Τζερόμ είχε αναφέρει κάποτε στην Τάνια ότι η μουσική νεότερων καλλιτεχνών τού μετέδιδε συνήθως περισσότερα από την αντίστοιχη συνομήλικων ή μεγαλύτερών του.

«*Χαίρομαι που η μέρα διαρκεί πλέον ξανά πολύ περισσότερο*», είπε η Τάνια. Ο Τζερόμ ήξερε ότι κάτι τέτοιο δεν το έλεγε απλώς για να γεμίσει τον χρόνο της κουβέντας τους, αλλά επειδή ήταν πραγματικά ανακουφισμένη. Η προθυμία της να μοιράζεται ακόμα και πιο κοινές σκέψεις ήταν κάτι που ο Τζερόμ εκτιμούσε πολύ σ' εκείνη.

Πότε πότε οι ξένοι τής καταλόγιζαν μια ψυχολογική πίεση, πιθανώς επειδή σπάνια χαμογελούσε. Όμως ο Τζερόμ ήξερε ότι η Τάνια συνήθως ήταν σε θέση να χαίρεται με κάτι. Του ήταν δύσκολο να φανταστεί ότι υπήρχαν πολλοί άνθρωποι σε καλύτερη συναισθηματική κατάσταση από την Τάνια. Αντιθέτως, η μικρότερη αδερφή της, η Ζάρα, η οποία σπούδαζε σεναριογραφία στο Πότσνταμ, υπέφερε από κατάθλιψη. Η Τάνια είχε αναφέρει κάποτε ότι η ηλικιακή κλάση του 1988 ήταν ιδιαίτερα επιρρεπής σε ψυχικές ασθένειες κι ότι σε καμιά άλλη ηλικιακή κλάση των δεκαετιών του '80 και του '90 δεν συνταγογραφούνταν, όπως έλεγε, περισσότερα αντικαταθλιπτικά. Όμως, στην οικογένεια Άρνχαϊμ η αλήθεια ήταν ότι η Τάνια, της κλάσης του '88, αισθανόταν συνήθως μια χαρά, ενώ η Ζάρα, της κλάσης του '92, χωρίς ιατρική βοήθεια διέτρεχε άμεσο κίνδυνο να διαπράξει αυτοκτονία. Όταν η Τάνια χαρακτήρισε *στατιστικό παράδοξο* αυτή την κατάσταση, ο Τζερόμ αρχικά δεν ήξερε τι να της απαντήσει. Αργότερα της είπε: «*Δεν φταις εσύ που η Ζάρα είναι στενοχωρημένη*».

Πολλά κτίρια στο Μάινταλ έδειχναν λες και τα είχαν σχεδιάσει μαθητές δημοτικού: συμμετρικά τρίγωνα τοποθετημένα πάνω σε σαγρέ σοβατισμένες προσόψεις και στο εσωτερικό τους αντρόγυνα που μεγάλωναν παιδιά. Οι περισσότερες μονοκατοικίες της μικρής πόλης, ακόμα κι εκείνες με τα καφετιά αποσαθρωμένα κεραμίδια, πρέπει να είχαν ανεγερθεί εντός των τελευταίων τεσσάρων έως έξι δεκαετιών – ουσιαστικά αυτός ο κόσμος ήταν καινούριος. Το γεγονός ότι τίποτα ωστόσο δεν έδινε την αίσθηση του καινούριου ο Τζερόμ το έβρισκε στενόχωρο και γοητευτικό συνάμα. Στο Μάινταλ το ζητούμενο δεν ήταν ούτε η νέα αρχή ούτε η επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση, το ζητούμενο ήταν κατά πάσα πιθανότητα το «μη μου τους κύκλους τάραττε», κι αυτή την επιθυμία –ακόμα κι αν δεν ήταν η πρωταρχική του– ο Τζερόμ αναμφίβολα την ασπαζόταν.

Πάρκαρε το νοικιασμένο αυτοκίνητο στην είσοδο του πατρικού του, ενός μπανγκαλόου με κελάρι από το 1978, ενός κτίσματος ασυνήθιστου για το Μάινταλ. Οι τοίχοι σε χρώμα ανθρακί και η επίπεδη στέγη ξεχώριζαν κατά τρόπο θετικό από τ' άλλα κτίσματα. Από την ηλικία των είκοσι εννιά και μετά ο Τζερόμ ταυτιζόταν σε μεγάλο βαθμό με αυτό το κτίσμα στα όρια της προστατευόμενης περιοχής Χάρτιγκ. Το ότι σκεφτόταν πάντα τη λέξη *πατρικό* το απέδιδε κατά κύριο λόγο στην ταπεινή στάση ζωής του, ωστόσο, σίγουρα είχε επίσης και κάποια σχέση με την αίσθηση ντροπής. Στο μεταξύ, καθαρά τυπικά, το μπανγκαλόου ανήκε σ' εκείνον, παρόλο που μήτε το είχε σχεδιάσει μήτε το είχε πληρώσει. Ο πατέρας του Τζερόμ είχε μετακομίσει ξανά στη Φρανκφούρτη, σε μια μικρή κατοικία με θέα στη Σιδερένια Γέφυρα, και η μητέρα του, η οποία είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στο Κέιμπριτζ (στο Ηνωμένο Βασίλειο), έμενε εδώ και τρία χρόνια στη Λισαβόνα, όπου ο Τζερόμ την είχε επισκεφθεί έκτοτε πέντε φορές. Αρχικά το σχέδιο των γονιών ήταν να πουλούσαν το μπανγκαλόου που είχαν αποκτήσει από κοινού και που το χαρακτήριζαν ως ένα είδος *παρεξήγησης στο επίκεντρο της ζωής τους*. Την ερώτηση εάν ο Τζερόμ ήθελε ίσως να μετακομίσει εκεί μάλλον ρητορικά την είχε θέσει ο πατέρας

του, όμως ανήμερα των Χριστουγέννων του 2016 ο Τζερόμ είπε ξαφνικά: «Και γιατί όχι;».

Της Τάνια και του Τζερόμ τους άρεσε να συζητούν για το βράδυ της πρώτης τους συνάντησης. Και οι δύο θεωρούσαν πως ήταν μάλλον ασυνήθιστο να ξεκινάει μια σχέση μ' ένα one-night stand, καθώς μια παρόμοια αίσθηση τους είχε προκαλέσει αρχικά η παρεκτροπή στο ξενοδοχείο Fleming στο Εσενχάιμερ Τορ. Η πρώτη προβολή της μεταφοράς του *Νέο Πανοπτικόν* ως διαδικτυακής σειράς, γυρισμένης με τηλέφωνα Samsung τύπου Galaxy S7, πραγματοποιήθηκε στη Φρανκφούρτη, στο μπαρ AMP, απέναντι από το μεγάλο σύμβολο του ευρώ στην πλατεία Βίλι Μπραντ. Το κοινό απαρτιζόταν από περισσότερους άντρες παρά γυναίκες, και μερικοί απ' αυτούς, ακόμα και στα τέλη του καλοκαιριού του 2017, διατηρούσαν ανυπόφορα περιποιημένο μούσι και φορούσαν μαύρα ρούχα. Ο Τζερόμ, που ο ίδιος δεν είχε αφήσει ποτέ μούσι, καθόταν στην τελευταία σειρά, και η Τάνια τού άρεσε αμέσως, αλλά δεν έθεσε καμία ερώτηση κοινού. Μόνο μετά την προβολή, όταν η Τάνια στεκόταν με την παρουσιάστρια της βραδιάς –μια εντεταλμένη καθηγήτρια της Σχολής Καλών Τεχνών του Όφενμπαχ που ο Τζερόμ γνώριζε μέσω φίλων– κοντά στην κονσόλα του ντιτζέι κρατώντας ένα μεταλλικό νερό, γνωρίστηκε μαζί της. Είπε ότι η παρουσίαση της μίνι σειράς τεσσάρων επεισοδίων τού άρεσε ιδιαίτερα, χωρίς ταυτόχρονα να γίνει διαχυτικός.

Οι δυο τους παρέμειναν στο AMP μέχρι που το μπαρ έκλεισε και κατόπιν πήγαν στο Terminus Klause, όπου άρχισαν να φιλιούνται και μετά από δύο μεγάλα ποτήρια όξινου ανθρακούχου μηλίτη αποφάσισαν να μην προστατεύσουν τους εαυτούς τους από την κρίσιμη αυτή πρώτη νύχτα, αλλά αντιθέτως να την περάσουν κάπως ψυχρά. Έκαναν νόημα σ' ένα ταξί και κατευθύνθηκαν στο ξενοδοχείο της Τάνια. Το σεξ στο φοβερά αποπνικτικό δωμάτιο δεν ήταν ιδιαίτερα καλό, αλλά έδινε την αίσθηση πως κάποια στιγμή θα μπορούσε να γίνει καλό, πως έκρυβε μέσα του μια υπόσχεση, θεωρούσε ο Τζερόμ, άρα τελικά ήταν λοιπόν καλό σεξ.

Το επόμενο πρωί, όταν η Τάνια, μετά από τέσσερις μόνο ώρες ύπνου, λουζόταν σε μια γυάλινη ντουςιέρα, η οποία κατά παράξενο τρόπο στο ξενοδοχείο Fleming βρισκόταν στη μέση του δωματίου –με το ημιδιαφανές τυπωμένο λογότυπο Fleming–, ο Τζερόμ, από σεβασμό, έμεινε όλη την ώρα καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού με την πλάτη στραμμένη προς εκείνη, κοιτάζοντας το κινητό του. Το βράδυ η Τάνια τού έγραψε από το Μόναχο, ότι *«απ' ό,τι φαίνεται, σ' όλη τη Βαυαρία δεν υπάρχει απολύτως κανένας για παρεκτροπές»*. Κι ο Τζερόμ έγραψε ότι το δείπνο με τον πατέρα του κύλησε εντυπωσιακά αρμονικά. Η έλλειψη ύπνου φρόντισε ώστε να είναι πιο υπομονετικός απ' ό,τι συνήθως. Ο Τζερόμ δεν χρειαζόταν να πολυσκεφτεί τι έγραφε στην Τάνια, το θεωρούσε φυσιολογικό να της στέλνει πολλά διαδοχικά σύντομα μηνύματα, και παρ' όλα αυτά συναρπαστικό, ώστε να διαισθάνεται πως ήταν η αρχή από κάτι καινούριο.

Στην τελευταία επίσκεψη της Τάνια στο Μάινταλ πρώτα πλάγιασαν μαζί και κατόπιν, σαν άρχισε να σκοτεινιάζει, πήγαν με το αυτοκίνητο στο σούπερ μάρκετ Tegut και στη συνέχεια έψησαν μπριζόλες από σόγια. Η Τάνια ίσως πίστευε ενδόμυχα ότι θα επαναλάμβαναν αυτή τη σειρά σαν μια μορφή παράδοσης, όμως τούτη τη φορά ο Τζερόμ είχε ήδη τακτοποιήσει τα ψώνια. *«Εσπρέσο ή ποτό;»* ρώτησε και ήπιαν πρώτα έναν εσπρέσο και έπειτα αρκετά ποτήρια του δεύτερου ακριβότερου Crémant που μπορούσε να αγοράσει κανείς στο Tegut. Κάθισαν χέρι χέρι στον ανθρακί καναπέ του Τζερόμ στη νότια Έση.

Ουδέποτε είχε ο Τζερόμ την αίσθηση ότι αυτή η εικόνα ταίριαζε πλήρως στους δυο τους, επίσης ούτε την αίσθηση ότι κάθονταν στον καναπέ του, στο σπίτι του, ωστόσο ένιωθε καλά. *«Αύριο, λέει, θα βρέξει»*, είπε η Τάνια κοιτώντας το τηλέφωνό της. Έδειχνε έκπληκτη. Κι ο Τζερόμ επίσης θεωρούσε δεδομένο ότι τους περίμενε μια ασυνήθιστα ηλιόλουστη και ζεστή Μεγάλη Παρασκευή. Γενικά, όποτε περνούσε τις μέρες του με την Τάνια έκανε υπερβολικά καλό καιρό. Η Τάνια ρώτησε αν ήθελαν να

δουλέψουν λιγάκι την ιστοσελίδα της μέσα στη μέρα. Από τη δεύτερη συνάντησή τους κιάλας –η οποία ξεκίνησε στον σιδηροδρομικό σταθμό του Ανόβερου μπροστά από το ντονεράδικο Wurstbasar, συνεχίστηκε σε μια μπιραρία στη νότια έξοδο του σταθμού, όπου κι οι δύο έχασαν το τελευταίο τους τρένο– είχαν συμφωνήσει ότι ο Τζερόμ θα της σχεδίαζε μια ιστοσελίδα –tanja-arnheim.space– και παράλληλα ότι στο εξής ήθελαν να είναι ζευγάρι. Η ιστοσελίδα της Τάνια, προγραμματισμένη και σχεδιασμένη από τον Τζερόμ Ντάιμλερ, είχε λάβει αναπόφευκτα τον χαρακτήρα ερωτικής δέσμευσης. *«Αντί να δουλέψουμε τη σελίδα, θα μπορούσαμε αύριο να πάμε επίσης στην αίθουσα τέχνης Schirn και μετά κινηματογράφο»*, πρότεινε ο Τζερόμ. Η Τάνια συμφώνησε αμέσως. *«Ναι, καλύτερα»*. Ενδόμυχα ένιωθε φόβο για τη σελίδα της, ο Τζερόμ το ήξερε καλά. Με ποια χρώματα, σχήματα και κινήσεις μπορούσε να ταυτίζεται η Τάνια την άνοιξη του 2018 –αυτά τα ερωτήματα της προκαλούσαν αρκετή πίεση. Γι’ αυτό ο Τζερόμ είχε προ πολλού αποφασίσει να στήσει την ιστοσελίδα μόνος του και να παρουσιάσει στην Τάνια στις 30 Απριλίου, ανήμερα των τριακοστών γενεθλίων της, ένα πειστικό προσχέδιο. Ένα δώρο, όπως σε εποχές από καιρό λησμονημένες, σκεφτόταν, η πρώτη προσωπική ιστοσελίδα. Ο Τζερόμ δούλευε εντατικά για την ολοκλήρωσή της.

«Θα επανέλθουν χαρακτήρες από το Πανοπτικόν στο νέο σου κείμενο; Έχεις θέσει στον εαυτό σου ένα αρχικό ερώτημα; Θα υπάρχει κάτι σαν θεματική εστίαση;» Μόλις άδειασε το πρώτο μπουκάλι Crémant, ο Τζερόμ ένιωθε λιγάκι σαν να έπαιρνε συνέντευξη από τη φίλη του και διαισθάνθηκε ότι αυτό της άρεσε, διότι το ενδιαφέρον του ήταν ειλικρινές, της έκανε ερωτήσεις ως σύντροφος κι ως θαυμαστής. Όταν πήγε στην κουζίνα και πήρε από το ράφι καινούρια ποτήρια γεμίζοντάς τα με παγάκια, χυμό κράνμπερι και βότκα Sky, άκουσε την Τάνια να λέει: *«Πιστεύω ότι το θέμα δεν θα ’πρεπε ποτέ να ορίζεται με τη μέγιστη ακρίβεια»*. Και έπειτα από μια μικρή παύση: *«Οι χαρακτήρες είναι παρόμοιοι, παρ’ όλα αυτά καινούριοι. Μου δίνουν την εντύπωση ότι είναι πιο θρήσκοι»*.

Στο *Νέο Πανοπτικόν* οι αποκλειστικά αντρικοί χαρακτήρες ήταν συναισθηματικά ασταθείς, σε μερικές περιπτώσεις συμπεριφέρονταν εμμονικά, ενώ υπήρχαν ορισμένες αναφορές στους γονείς των συγκεκριμένων χαρακτήρων. Το γεγονός ότι τώρα, αντί της ψυχολογίας, στο επίκεντρο θα έμπαινε όντως ενισχυμένη η θρησκεία ο Τζερόμ το θεωρούσε εύλογο βήμα. Του φαινόταν κάπως πιο ελεύθερο. Διότι, ενώ οι χαρακτήρες συχνά έμοιαζαν ανυπεράσπιστα έρμια της ψυχής τους, μπορούσαν ίσως να δημιουργήσουν την ατομική τους θρησκευτικότητα. Στα δεκατρία του ο Τζερόμ αποφάσισε τη μη συμμετοχή του στο μάθημα της κατήχησης, πλήρωνε όμως μέχρι σήμερα εκκλησιαστικό φόρο. Την παραμονή Χριστουγέννων του 2017, όταν η μητέρα του τον επισκέφθηκε στο Μάινταλ, οι δυο τους πήγαν στη χριστουγεννιάτικη Λειτουργία. Ήταν μια αυθόρμητη απόφαση να δουν το μυστήριο μια φορά, απλώς επειδή ο Τζερόμ και η μητέρα του δεν το είχαν κάνει ποτέ στο παρελθόν τα Χριστούγεννα. Όταν μπήκαν στην εκκλησία, κενές θέσεις είχαν απομείνει ακόμα μόνο στον εξώστη του αριστερού κλίτους. Από κει πάνω είχαν πλήρη εικόνα του κατάμεστου εσωτερικού του ναού, ο Τζερόμ έστειλε στην Τάνια ένα σύντομο βίντεο, και η Τάνια, η οποία βρισκόταν στους γονείς της στο Κίελο, απάντησε αμέσως: «*Ωραία εκκλησία*». Η χαρμόσυνη διάθεση των γυναικών και των αντρών που συμμετείχαν στη Θεία Λειτουργία αιφνιδίασε τον Τζερόμ, πράγμα το οποίο οφειλόταν στο γεγονός ότι μέχρι τότε είχε μπει σε ναούς αποκλειστικά για να παρευρεθεί σε κηδείες. Πέντε κηδείες συνολικά: των δύο γιαγιάδων του, της Γκρέτα και της Μαίρης, του πατέρα του φίλου του του Μαρκ από το δημοτικό, της συμφοιτήτριάς του Γιούντιθ από το Ντίσελντορφ και του νονού του, του Φαλκ. Μετά τις τρεις από τις πέντε κηδείες ο Τζερόμ σκόπευε να αποχωρήσει από την εκκλησία, επειδή το χριστιανικό τελετουργικό δεν του πρόσφερε παρηγοριά, αλλά, αντιθέτως, τον ξένιζε κατ' επανάληψη. Ήταν τελικά η παρατήρηση του πατέρα του, ότι η εκκλησία προσφέρει επίσης μεγάλο κοινωφελές έργο, που τον απέτρεψε από το να αποχωρήσει πραγματικά.

Με ένα ποτήρι στο χέρι, στο χρώμα του κράνμπερι, έλεγε τώρα ο Τζερόμ: «*Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας ένα ανήλικο κορίτσι που έπαιζε*

φλάουτο φάλτσαρε συνέχεια σ' ένα σόλο. Στην πραγματικότητα ήταν για γέλια. Αλλά αντί να ξεσπάσει σε γέλια, όλο το ποίμνιο αισθάνθηκε ντροπή. Όλοι είχαν συγκινηθεί, γεμάτοι συμπόνια. Νομίζω πως εκείνη τη στιγμή κατανόησα τον προτεσταντισμό: ν' ακούνε όλοι με προσοχή ένα ανιαρό κοντσέρτο για φλάουτο, να ελπίζουν ότι κανείς δεν θα ρεζίλευτεί, και κατόπιν να δείχνουν συμπόνια, όταν φάνηκε ότι η μαθήτρια δεν εξασκήθηκε αρκετά καλά, γιατί διαισθάνονται ότι αυτή η αποτυχία θα την κατατρώχει για μεγάλο διάστημα. Αυτός είναι ο προτεσταντισμός».

Η Τάνια έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο. «Τον τελευταίο καιρό έχεις κολλήσει αρκετά με τις καταβολές σου». Μια διαπίστωση ήταν μόνο, ωστόσο ο Τζερόμ ένιωσε ότι δεχόταν επίθεση.

«Ναι, σόρι... έχεις δίκιο. Μιλάω πολύ συχνά γι' αυτά».

«Τζερομωράκι», είπε η Τάνια αρπάζοντας τα φαρδιά μανίκια του πουκαμίσου του, «δεν το εννοούσα ως κριτική. Είναι χαριτωμένο όταν διηγείσαι πολλές φορές τις ιστορίες σου».

Ο Τζερόμ ζαλίστηκε κλείνοντας τα μάτια για να φιλήσει την Τάνια. «Ζαλίζεσαι κι εσύ;» τη ρώτησε.

«Εντελώς», είπε γελώντας η Τάνια. «Ανακατεύεσαι;» – «Όχι». – «Ούτε εγώ».

Στη συνέχεια, έκαναν ελαφρώς παθιασμένο σεξ στον καναπέ, απόλυτα πεπεισμένοι πώς εκείνη τη στιγμή έπρατταν κάτι αναμφίβολα καλό για το πνεύμα και το σώμα τους. Μάλιστα, σ' ένα σημείο ο Τζερόμ πίστεψε πως με την πράξη τους συνέβαλλαν στην ενεργειακή βελτίωση ολόκληρου του πλανήτη. Οι κινήσεις του ήταν ασυνήθιστα απότομες και η Τάνια πίεζε το σώμα της πάνω του μ' έναν ρυθμό που του φάνηκε καινούριος. Αφού τελείωσε πρώτα εκείνος και αμέσως μετά η Τάνια, δεν μπόρεσε παρά να γελάσει με τις ενεργειακές σκέψεις του. Η πρώτη παρορμητική σκέψη του Τζερόμ ήταν να αναπτύξει αμέσως στην Τάνια τη θέση του περί ενέργειας, αλλά μετά συλλογίστηκε πως δεν χρειαζόταν να εξαντλεί κάθε θέμα μέχρι τελικής πτώσης. Θα συνέχιζε απλώς να παρατηρεί το κοινό τους σεξ και τον πλανήτη Γη. Η Τάνια τον φίλησε στον αριστερό κρόταφο και

κατόπιν γέλασε κι εκείνη. Σηκώθηκαν μαζί από τον καναπέ και βυθίστηκαν επτά βήματα μακριά, ελαφρώς ζαλισμένοι, στο πλάτους ενός μέτρου και σαράντα εκατοστών στρώμα του Τζερόμ. Κοιμήθηκαν πλάτη με πλάτη.